

Bilag 7.

Uddrag

af

Kommissionsudtalelse, der ledsagede Regeringsforslag 1920 om Danmarks Indtræden i „Folkenes Forbund“.

10. Forbundets Tvangsmidler.

De i Forbundspagtens Art. 16 omhandlede mellemfolkelige Tvangsmidler kommer kun til Anvendelse, dersom et Forbundsmedlem griber til Vaaben med Tilsidesættelse af Forpligtelserne ifølge Art. 12, 13 og 15. Der er altsaa herved ingenlunde paatænkt en almindelig international Politiordning, der træder i Funktion hver Gang, der foreligger et Brud paa den mellemfolkelige Retsordning. Hvis f. Eks. en afsagt Voldgiftskendelse ikke efterkommes, kan det paa ingen Maade forlanges af alle Forbundets Medlemmer, at de skal tage aktiv Del i Tvangsfuldbyrdelsen, men Art. 13, 4. Stk., foreskriver for dette Tilfælde alene, at Raadet skal stille Forslag om, hvilke Skridt der vil være at foretage for at sikre Kendelsens Udførelse. Endnu mindre kan der være Tale om at forlange en almindelig Deltagelse ved Anvendelse af mellemfolkelige Magtmidler, fordi et Forbundsmedlem paa anden Maade antages at have tilsidesat sine folkeretlige Forpligtelser, fordi det ikke efterkommer en enstemmig Beslutning af Raadet o. s. v. Kun foreskriver Art. 16, 4. Stk., at et Forbundsmedlem, som har krænket nogen Forbundsforpligtelse, kan udelukkes af Forbundet ved en Beslutning af alle de andre Forbundsmedlemmer, som er repræsenteret i Raadet. For at Art. 16 i øvrigt kan komme til Anvendelse, er det derimod en Forudsætning, at et Forbundsmedlem 1) griber til Vaaben, og at dette sker 2) med Tilsidesættelse af de positive Forpligtelser, som foreskrives i Art. 12, 13 og 15, og som gaar ud paa, at et Forbundsmedlem ikke maa gribe til Vaaben, forinden tre Maaneder er udløbet efter Voldgiftsdommernes Kendelse, eller efter at Raadets Beretning er afgivet, at et Forbundsmedlem ikke maa gribe til Vaaben mod et Forbundsmedlem, som retter sig efter en afsagt Voldgiftskendelse, samt at et Forbundsmedlem ikke maa føre Krig mod en Stat, som retter sig efter de i en enstemmig Beretning af Raadet gjorte Henstillinger.

Hvis der ikke foreligger nogen mellemfolkelig Tvist, som har foranlediget Fredsbrudet, vil enhver af Parterne kunne gøre Sagen til Genstand for en saadan Tvist og derigennem bringe Spørgsmaalet for de i Forbundspagten omhandlede Organer. Finder en saadan Forelæggelse ikke Sted, yder dog Artiklerne 10 og 11 et vist Værn mod Angreb af denne Art, for det i Art. 10 omhandlede Tilfælde, hvis det maa anses for klart, hvem af de stridende Parter der kan betragtes som den angrebne. Disse Artikler paalægger imidlertid ikke de udenfor Striden staaende Forbundsmedlemmer nogen egentlig Pligt til at tage Del i Anvendelsen af mellemfolkelige Tvangsmidler under de deromhandlede Omstændigheder.

For det Tilfælde derimod, at en af de i Pagten bestemt afgrænsede Situationer skulde indtræde, foreskriver Art. 16 Anvendelsen af mellemfolkelige Tvangsmidler, der kan henføres til tre Grupper, nemlig 1) økonomiske Tvangsmidler, 2) militære Tvangsmidler og 3) i Forbindelse med sidstnævnte en Tilstedelse af Passage gennem Forbundsmedlemmernes Omraade. De nærmere Vilkaar for disse Tvangsmidlers Anvendelse er forskellige.

Deltagelse i Anvendelsen af de økonomiske Tvangsmidler skal ifølge Art. 16, 1. Stk., finde Sted *ipso facto*, saa snart det afgørende Retsbrud foreligger. Der kræves følgelig hertil hverken nogen Beslutning af Raadet eller Delegeretforsamlingen eller noget Samtykke fra de enkelte Forbundsmedlemmer. Tvangsmidlet bestaar deri, at alle Forbundsmedlemmer straks skal afbryde enhver kommerciel og finansiel Forbindelse med den retsbrydende Stat, forbyde ethvert Samkvem mellem deres Borgere og Borgere i denne Stat samt forhindre ethvert kommercielt og finansielt eller personligt